

Dom prispôsobený životu vs. život prispôsobený domu

Čo si z toho vyberieme?

Ing. Stanislav Števo, PhD.

Autor sa venuje udržateľnému spôsobu života a návrhom udržateľných stavieb.

Aké je naše dnešné moderné bývanie v civilizovaných domoch? Vieme, kedy máme dosť? Hľadáme pri svojom bývaní na seba alebo na zdravie celku – planéty Zem? Berieme a dávame v rovnováhe? Prijímame voňavý vzduch z lesov, pijeme lahodnú vodu z riek a jazier, vychutnávame si úrodu z polí a sadov, užívame si teplo vykúrených, pohodlných domovov a ľahké cestovanie komfortnými autami vďaka palivám z útrob našej planéty. Čo dávame Zemi na oplátku? Exhaláty a emisie do vzduchu, fekálie a saponáty do vôd, pesticídy a jedy do pôd, smetiská, vrakoviská, rúbaniská, špinu, znečistenie, spúšť. Správame sa ako zdravá bunka podporujúca zdravie celku, alebo ako rakovinová bunka, ktorá nekontrolovane bujnie, až nakoniec zahubí celý hostiteľský organizmus, teda aj samú seba?

► Nevyhnutná poznámka na začiatok:

O negatívnom vplyve vyrúbavania dažďových pralesov, spaľovania fosílnych palív či o neetickej konzume som sa učil na základnej škole pred tridsiatimi rokmi. Do dnešných čias (za 30 rokov!!!) sa situácia vôbec nezlepšila, naopak, drasticky sa zhoršila! Premýšľali ste niekedy o tom, ako je to možné? Toľko profesorov, vedcov, ekologických aktivistov, zanietenej politikov. Tisíce konferencií, kongresov, sympózií, klimatických dohôd. Bilióny eur a dolárov investovaných do „zelených“ technológií.

Séria článkov publikovaných postupne v TZB Haustechnik ponúka jedno z možných vysvetlení, prečo sa situácia nezlepšila. Zažil som veľa „špičkových“ autorít, ktoré prednášali a písali články o blížiacom sa nedostatku pitnej vody, no sami bývali v domoch, kde splachovali pitnou vodou. Dopredu preto upozorňujem, že pre všetkých, ktorí stratili schopnosť čítania, bude nasledujúci text veľmi ťažko zrozumiteľný až nepochopiteľný.

Odhaduje sa, že v tele máme okolo 30 biliónov buniek. Z pohľadu jednej bunky sa preto javí naše telo ako obrovský vesmír. A čo robia jednotlivé bunky? Všetky bilióny v tele skvele spolupracujú, bunky tak predstavujú pomerne inteligentných jedincov. Výborne však spolupracujú len do okamihu, kým nemajú problémy, strachy a fóbie. Ak by mali bunky problémy osobnej dôležitosti, každá z nich by to chcela dotiahnuť čo najvyššie. Bunka z močového mechúra by nechcela byť smradľavou bunkou, chcela by ísť „vyššie“ a byť aspoň bunkou pľúc, potom bunkou

oka, až napokon bunkou mozgu. Nefungovalo by to. Bunky to vedia, ak sa nezblázni. Špeciálne egocentrické bunky, dnes nazývané rakovinové, sú bunky, ktoré majú také silné ego, že si chcú vybudovať svoje vlastné územie. Chcú vlastný svet a vlastné zákony nadradené tým prírodným. Tieto bunky veria, že ich dôležitosť je väčšia, vytvárajú samostatné územia vo vnútri tela a uniká im jediná vec: Čím je ich územie väčšie, tým je väčšia nádej, že zničia celok.

Každá nová bunka v organizme má svoj zámer zrodienia, svoj účel a svoju funkciu. Má niečo

však opäť zdôrazniť, že každá nová bunka je zdravá a plnohodnotne vyživovaná len vtedy, ak robí to, čo má, pre čo sa zrodila. Takáto bunka nemá žiadne obavy o svoj život, o svoju obživu. Túto vesmírnu zákonitosť pozná každý živý tvor v prírode.

Včely tu existujú viac ako sto miliónov rokov, zažili rôzne kataklizmy a stále sú tu. Pretože sú pre Zem veľmi užitočné. Netúžia byť vtákmi a lietať rýchlejšie a vyššie. Stovky miliónov rokov robia to, čo majú, preto ich príroda chráni a vyživuje. Ak by sa však zbláznila a namiesto opeľovania začali bodáť

► Aký je prirodzený spôsob života a bývania človeka? Vyzerá to tak, akoby v porovnaní s inými tvormi v prírode nič nevedel.

robiť tak, aby obohatila celok organizmu, aby bol organizmus zdravý. Je pre celok dôležitá, preto nie je možné, aby ju organizmus nevyživoval. Nie je možné, aby nedostávala živiny, kým robí to, čo má, vykonáva zámer zrodienia. Organizmus ju prestane vyživovať, ak bunka prestane robiť to, čo má – ak sa zblázni, prestane byť prirodzená a prestane robiť to, kvôli čomu sa zrodila. Taká bunka prirodzene pocíti strach o svoju existenciu, pretože jej už hostiteľský organizmus nechce poskytnúť obživu. V ľudskom tele nájdeme bunky s tisíckami rôznych poslanií. Niektoré rozmýšľajú (bunky mozgu), iné získavajú obživu či energiu (bunky žalúdka a čriev), iné udržiavajú poriadok, resp. rovnováhu (biele krvinky) a pod. Treba

všetko živé naokolo, zanikli by spolu s prírodou. Ak by sa hnilobné baktérie vzbúrili a prestali byť robiť to, čo majú, za milióny rokov by sa v prírode napilo toľko biologického odpadu, že by hnilobné baktérie zanikli spolu s prírodou. Všetko živé v prírode existuje a je vyživované práve preto, že robí presne to, čo má, pre čo sa na tejto planéte narodilo.

Všimli ste si niekedy lastovičku? Jej prirodzený slobodný život? Len tak si poletuje, štebocce a na zimu odletí. Lastovičky žijú ľahko, slobodne. Žijú podľa svojej prirodzenosti. Žijú svoj zámer zrodienia, chytajú hmyz, pretože premnožený hmyz by zožral všetko, čo by mu prišlo do cesty. Lastovičky tak pomáhajú udr-

žať zdravie celku a rovnováhu. Čo by sa stalo, ak by sa zbláznil a nechcel žiť podľa svojej prirodzenosti a zámeru svojho zrodenia? Nechceli by si vždy stavať nové hniezdo. Ani by nechceli lietať a chytať hmyz, či odlietať do teplých krajín. Postavili by si vykurovaný hangár, kde by zimovali. Postavili by si aj inú veľkú halu, kde by chovali muchy pre svoju obživu. Podobne by postavili ďalší hangár na pestovanie krmiva pre muchy, ďalší hangár na výrobu hangárov, strojov, kotlov a zariadení, ktoré im umožnia postaviť haly, baliť muchy, vyrábať kotly, ťažiť zdroje na vykurovanie zimovísk atď. Lastovičky by, samozrejme, už nemohli slobodne a prirodzene lietať, pretože časť z nich by bola zamestnaná stavbou hangárov, časť by krmila a balila muchy, časť by pracovala v kotolni na vykurovanie hangárov. Keďže by prestali žiť prirodzene, úplne logicky by sa u nich objavil strach, či budú mať dostatok múch, ak bude dlhá zima, či budú mať dostatok uhlia na vykurovanie hangáru a pod. Začali by všetko hromadiť, „škrečkovat“, biť sa o zdroje. Objavili by sa u nich rôzne strachy a fobie, a to len preto, že prestali žiť podľa svojej prirodzenosti, keď im ich obživu poskytovala automaticky príroda.

Žiadne organizmy v prírode sa neboja, či budú mať zajtra čo jesť a kde bývať, pretože vedia, že všetko, čo pre svoj život potrebujú, nájdú v prírode ZADARMO. Žijú podľa svojej prirodzenosti, robia to, čo majú robiť. A preto nie je dôvod, aby ich príroda nevyživila.

Prirodzené obydlia

Bocian si stavia hniezdo, líška si hľadá noru, medveď si nájde brloh. Bocian nespása trávu a ani nehľadá noru. Každý živý tvor má svoje prirodzené potreby, prirodzený spôsob obživy a rovnako aj prirodzený spôsob bývania. Aký je prirodzený spôsob obživy u človeka? A aký je jeho prirodzený spôsob života a bývania? Vyzerá to tak, akoby človek v porovnaní s inými tvormi v prírode nič nevedel. Nevie, či má byť vegán, vegetarián, či má loviť, chovať a zabíjať zvieratá. Podobne dnes človek ani presne nevie, či potrebuje bývať v „skromnej“ zemľanke alebo v rozľahlej luxusnej vile s robotickým vysávačom a s príľahlou jadrovou elektrárnou, ktorá tento vysávač poháňa. Čo je teda pre človeka prirodzené?

Pozorný čitateľ si z dosiaľ uvedeného určite všimol, že prirodzené ide ľahko, prirodzene. Čo je nám neprirodzené, to nám ide ťažko. Ak sa človek zrodil s talentom obohatiť ľudí spevom, spievanie mu ide ľahko. Takýto človek sa možno naučí rátať trojité integrály alebo pracovať v banke, no nepôjde mu to tak ľahko. Skúška správnosti je preto veľmi jednoduchá. Ak žijeme, bývame, pracujeme tak, ako máme – podľa našej prirodzenosti, našich vlôh a talentov, resp. robíme to, pre čo sme sa zrodili, žije sa nám ľahko a s najväčšou pravdepodobnosťou sme šťastní. Každý z nás preto ľahko posúdi, či je v práci z donútenia, strachu, závislosti, alebo preto, že to

Možno je tento dom starý a neprerobený, ale ak sa využíva plnohodnotne, nie je to problém.

naozaj chce, že ho práca baví a naplňuje. Vie ľahko posúdiť, či je v súlade s tým, čo robí, ako žije a aké má vzťahy so svojim okolím. Úplne identicky vieme posúdiť ľudstvo ako celok, či robí ako druh to, čo má robiť. Ak sa nám ako ľudstvu žije ľahko, ak sme ako celok šťastní, potom robíme presne to, kvôli čomu sme sa ako druh na planéte Zem zrodili.

Odhaduje sa, že len v 20. storočí zahynulo vo vojnách viac ako 160 miliónov ľudí [1]. Takisto sa odhaduje, že za posledných 500 rokov ľudstvo vyhubilo svojou činnosťou minimálne 800 živočíšnych druhov [2]. V podobných štatistikách môžeme pokračovať – či už v oblasti znečistenia vzduchu, pôdy, vôd alebo tvorby odpadu. Ak sa pozrieme vôkol seba, čo sme ako ľudský druh spravili s našou planétou do týchto dní, zrejme by sme sa nestrannému pozorovateľovi nejavili ako druh, ktorého jedinci žijú a bývajú podľa svojej prirodzenosti a sú šťastní.

Už sme sa zmienili, že každá bunka v tele má svoj špecifický význam. Lymfocyty (biele krvinky) vykonávajú bunkovú ochranu, rozoznávajú cudzie bunky, vyhľadávajú vírusy a ničia ich. Naopak, trombocyty (krvné doštičky) sú akoby stavitelia a tvorcovia, keď napríklad pri poranení zastavujú krvácanie. Podobne je aj každý človek jednou bunkou veľkého živého organizmu – planéty Zem. Zrodil sa, aby obohatil celok, aby robil to, čo má. Vtedy bude zdravý a o jeho obživu sa postará úplne automaticky príroda (vesmír), ale len do okamihu, kým sa nezblázni (začne robiť niečo iné, než kvôli čomu sa zrodil). Ak sa niekto narodil so zámerom ničť a bude tento zámer vykonávať, bude sa tešiť zdraviu, šťastiu a dlhovekosti, pretože je pre celok potrebný. Rovnako aj ten, ktorého zámerom zrodenia je vysádzať stromy a tento zámer vo svojom živote uskutočňuje, nebude pociťovať núdzu. Problém však nastane, ak začneme „bunku močového mechúra učiť vykonávať to, čo má robiť pľúcna bunka“.

Ako deti sme vedeli presne, čo chceme ro-

biť. Robili sme síce každú chvíľu niečo iné, no vždy v prítomnom okamihu presne to, čo sme chceli. Veľmi rýchlo nás to ale odnaučilo. V škole nám hovorili: Sústreď sa! My sme v danom okamihu boli sústredení, ale na niečo iné. Postupne nás naučili, čo nás má zaujímať a čo nie. Naučili nás, čo je dôležité a čo nie, čo „potrebujeme“ a čo nie. Nalinkovali nám, ako má vyzeráť náš vlastný život, čo máme robiť. Určili nám, kvôli čomu sme sa zrodili. A tak niekto pracuje dvanásť hodín ako predavačka pri pokladni, niekto ako buldozerista na skládke odpadu či ako konštruktér balistickej strely, ktorou stlačením jedného gombíka dokážeme zabiť 10 miliónov ľudí. Narúša tak ľudstvo prírodnú rovnováhu? Odpoveď nájdeme ľahko a rýchlo. Stačí sa obzrieť vôkol seba. Nemôžeme sa preto vôbec čudovať, že máme tisíce rôznych chorôb a milióny nemocníc. Že nám príroda vytvára nové plesne, hubovité choroby, nových odolných „škodcov“ do našich záhrad, polí a sádov. Že zažívame také suchá, záplavy, hurikány či tornáda, aké v známych dejinách nemajú obdobu. Bez konšpirácií či domniek môžeme podľa posúdenia súčasného stavu konania ľudstva a stavu prírody konštatovať, že väčšina ľudstva nežije podľa svojej prirodzenosti.

Vo všeobecnosti môžeme z hľadiska prirodzenosti bývania rozlíšiť dve skupiny ľudí – tých, ktorí žijú podľa svojej prirodzenosti (podľa zámeru svojho zrodenia) a tých, ktorí podľa svojej prirodzenosti nežijú.

Dom prispôbený životu

Prvú skupinu tvoria ľudia, ktorí sú si veľmi presne vedomí svojich individuálnych životných potrieb a povinností. Vedia, čo ich baví (naplňuje), čo majú vo svojom živote robiť a toto ich životné poslanie je majoritnou, prioritnou životnou „aktivitou“, ktorú vykonávajú bez ohľadu na životné okolnosti. Ľudia, ktorí milujú cestovanie, využívajú všetky možnosti, ktoré sa im naskytnú. Cestujú, či

už stopom, alebo aj lietadlom v prvej triede. Maliari maľujú obrazy rovnako vo svojej najväčšej chudobe alebo v sláve. Opatrovníci sa starajú o slabších v mieri či vo vojne. Ekológovia chodia do práce peši, zbierajú odpadky, pestujú si vlastné potraviny bez ohľadu na to, či sa im to finančne oplatí alebo nie, či ich niekto za túto prácu odmení, alebo vysmeje. Bývanie ľudí poznajúcich svoje poslanie a väzby svojho života na prírodu je prispôbené práve zámeru ich žitia. Ich (bývanie) dom je prispôbený ich životu. Domom aj domovom páru cestovateľov natáčajúcich dokumenty zo svojich ciest môže byť takmer po celý život jednoduchý karavan, v ktorom sú na cestách. V takomto dome môžu žiť aj so svojimi deťmi, úplne pohodlne, luxusne, pretože ich prioritou je cestovať, a nie mať „zlaté kľúčky na dverách“. Pre skupinu takýchto ľudí sa nič zásadne nemení, aj keď vyhrajú v lotérii miliardu eur. Možno si kúpia lepší karavan, lepšie plátna na obrazy, lepšie náradie do stolárskej dielne či čokoľvek iné, čo potrebujú na výkon svojho poslania, no budú robiť stále to isté, čo robili aj predtým, ako peniaze vyhrali. Ako príklad môžeme uviesť maliara Vincenta van Gogha, ktorého obrazy patria k najdrahším na svete, pričom sám van Gogh bol chudobný a po celý život nemal takmer nič. Predával svoje obrazy, aby mal na plátno a farby. Navyše to bol údajne mimoriadne štedrý a dobrosrdečný človek a aj to málo, čo mal, rozdal ľuďom, ktorí to potrebovali [3]. Úplne identicky môže svoje poslanie realizovať maliar vo svojom veľkom dome s ateliérom a výstavnou sieňou, vykurovanom tepelným čerpadlom ovládaným cez mobil, pretože maliar nemá čas (silu a možnosti) popri maľovaní na prikladanie dreva do krbu a pod. Domy či príbytky ľudí tejto kategórie sú tak veľmi rôznorodé a často sa počas ich života aj výrazne menia, pričom sú vždy prispôbené skutočným potrebám týchto ľudí. Bývanie pre nich nie je prioritou, t. j. dom a bývanie sú vo všeobecnosti „následkom“ prispôbeným a vytvoreným podľa primárnej činnosti človeka. Potreby, pohodlie, luxus sú prispôbené aktivitám človeka, ktoré ho naplňujú. Poslaniu (zámeru) života je tak prispôbený aj celý životný štýl človeka. Domy týchto ľudí spravidla presne sledujú ich potreby, pretože čokoľvek iné by predstavovalo záťaž a odklon od toho, čo ich v živote baví.

Ľudia znali svojich potrieb si uvedomujú – a sú s tým zmierení – že nebudú mať každý rok napustený bazén so slanou vodou a protiprúdom, že nebudú mať klimatizované domy alebo vykúrené všetky miestnosti v dome, že nebudú mať tri autá v rodine. Sú zmierení s tým, že toto všetko mať nebudú, nie preto, že si to finančne nemôžu dovoliť, ale preto, že to NEPOTREBUJÚ mať, pretože by to nevyužívali. Títo ľudia berú presne toľko, koľko potrebujú. Vedia a sú zmierení s tým, že sa narobia, zapotia v záhrade, kde si dopestujú zdravé potraviny. Že sa zapotia pri sadení stromu, pod tieňom ktorého budú v horúcich letných dňoch oddychovať, že sa narobia pri kálaní dreva zo zasadených pali-

Nezatracujeme ani luxus, ak je správne „uchopený“.

vových stromov. Ľudia, ktorí poznajú svoje prirodzené potreby, rešpektujú aj ekologické kapacity Zeme a prispôbujú im svoj život. Pre mnohých je prekvapením, že takéto ich ekologické životy sú spravidla nepomerne komfortnejšie, pretože udržateľnosť, ekologickosť a šťastný život predstavujú našu prirodzenosť. Komfort udržateľného domu sa prejaví vo viacerých rovinách, v zdraví, vo fyzickej alebo v psychickej pohode. Prírodzene, dom podľa našich skutočných potrieb miňa rádovo menej ako dom, ktorý poznáme dnes, preto nemusíme vstávať ráno o piatej a pracovať osem hodín denne päť dní v týždni, pretože „musíme“ platiť vysoké účty za energiu, potraviny, splachovaciu toaletu...

Život prispôbený domu

Druhú, takmer opačnú skupinu tvoria ľudia, ktorí nepoznajú svoje individuálne životné potreby a povinnosti. Nevedia, čo ich baví (napríklad), čo majú vo svojom živote robiť, prípadne vedia, čo ich baví, ale nevenujú sa tejto aktivite naplno, vnímajú ju len ako záľubu, tzn. nevykonávajú zámer svojho zrodzenia, svoje životné poslanie. Keďže nevedia, čo majú robiť a ako majú žiť, je logické, že robia a žijú tak, ako ich to naučil niekto iný. Takíto ľudia pracujú v zamestnaní najčastejšie len preto, že je dobre platené, prípadne preto, že sa nevedeli zamestnať inde. Spravidla rovnakí ľudia, ktorí im určili, ako majú žiť (čo majú robiť), im určili aj to, ako majú bývať. Nalinkovali im život v byte či v dome s malou okrasnou záhradkou. Život s päťdňovým pracovným týždňom, s dochádzaním do práce, s hypotékou, s chorobami, celoživotným užívaním liekov a pod. Tento spôsob bývania (života) je charakteristický tým, že život je prispôbený domu (bývaniu). Keďže človek má hypotéku s presnými splátkami, musí chodiť do práce, ktorá musí byť ohodnotená vyššie, než aká je táto splátka. Jeho dom určuje výšku splátky, splátka určuje jeho zamestnanie a koľko času

v ňom bude tráviť. Zamestnanie určuje, koľko voľného času mu zostane. Množstvo voľného času mu určuje, či má čas na svoju regeneráciu = určuje jeho zdravie, či má čas na pestovanie vlastných zdravých potravín, alebo je odkázaný na nákup pekne zabaleného „chemického hnoja“. Množstvo voľného času mu určuje, koľko chvíľ bude tráviť so svojou rodinou, koľko času bude venovať svojim záľubám. Keďže to, čo človek potrebuje, mu určil niekto iný, obydlia týchto ľudí neznalých seba nie sú podľa ich vlastných potrieb a logicky sú plné vecí, ktoré spravidla vôbec nepotrebujú. Plné vecí, ktoré im len krátkodobou prinesú pocit šťastia v ich ustráchaných, nešťastných životoch, v ktorých majú voľno až vtedy, keď im niekto DOVOLÍ a môžu ísť na DOVOLENKU. Cítite rozdiel medzi ľuďmi, ktorí prispôbili dom svojmu životu a ľuďmi, ktorí prispôbili život svojmu domu?

Slobodné vs. domestikované

Cítite rozdiel, ak pozorujete slobodné, divoké, voľne žijúce zvieratá a zvieratá domestikované alebo v zoo? Domestikované zviera má akoby svoju komfortnú zónu, dostane nažrať, dostane náležitú starostlivosť – všetko, čo „potrebuje“ a potom si len tak niekde spokojne leží, ale vidíme, cítime, že sa mu stratila akoby „iskra života“. Ak porovnáte leva v divočine a v zoologickej záhrade, vidíte podobné levy, prvý je však majestátny a ten druhý akoby vyhasnutý. Úplne rovnako sa javíme my – civilizovaní ľudia – domorodým kmeňom. Domorodci nás opisujú ako akýchsi vyhasnutých fantómov, ktorí už nemajú energiu človeka. Preludy, ktoré sa tu motajú po planéte, vymýšľajú nezmysly a nevedia, čo so sebou a so životom. Vidíme a cítime to aj my, nielen domorodí obyvatelia Zeme. Cítíme rozdiel medzi malým, zdravým, spontánne sa hrajúcim dieťaťom, ktoré sa jaší so psom v prírode a dieťaťom visiacim na obrazovke smartfónu, ktoré tam napoly zneurotizovanými očami

niečo ťuká. Vidíme a cítime rozdiel medzi slobodným človekom, ktorý koná to, čo ho baví a človekom, ktorý chodí do zamestnania z povinnosti, ktorému spoločnosť nalinkovala jeho život a ktorý ani presne nevie, čo ho skutočne baví a naplňa (nezamýšľa sa nad tým, netuší, prečo sa zrodil na Zemi).

Veď to predsa cítime, keď vidíme ľudí, ako tak sedia vo svojej komfortnej zóne, odfukujú po prejedení, pijú flaškové pred televízorom a nadávajú na vládu. V pohodlí, v komfortne vykúrenom dome, pričom sa im akurát zle žije, ale inak je to komfortná pohoda.

Čo tu chceme s takou civilizáciou na Zemi? Veď väčšina z nás už nie je živých ani za živa. V očiach slobodných, „divokých“ a prirodzene žijúcich ľudí sa javí „západný“ civilizovaný život ako živorenie, navyše ničiace všetko živé navôkol. Na čo sa tu hráme? Čo chceme zachraňovať? O čo sa snažíme?

Uvedomme si, čo sme spôsobili. Čo je to za civilizáciu, ktorá na škatuľku napíše, že fajčenie zabíja a potom túto škatuľku predáva s vysokou spotrebnou daňou? To je tá civilizácia, ktorá hovorí, že si váži život? Tá, ktorá hovorí, že chce zachraňovať zdravie ľudí a prírody? Tá vyspelá civilizácia, ktorá vyrába „čisté elektromobily“, do ktorých baterky vyrábajú deti v Afrike v špine a s haldami jedov a odpadu? To je však ďaleko od nás, to si nevníšame... Táto civilizácia „tlačí“ alkohol, lieky a cigarety vo veľkom, no má akože obavy, že treba zachrániť prírodu? Veď to je čisté pokrytstvo, čistý podvod. Tak sa na to pozrieme pravdivo, priznajme si to a je to. Nemúsime nikoho obviňovať ani trestať. Stačí si trievo priznať, že civilizácia ako celok nemá akúkoľvek snahu o ochranu prírody alebo zdravia planéty [4].

Dnes už veľmi dobre vieme, že prísne emisné limity na automobily si v rámci EÚ vylbovali samotné automobilky, aby ochránili európsky trh pred lacnými čínskymi autami, ktorých motory nedokázali splniť tieto limity. Nedokázali ich však splniť ani samotní európski výrobcovia, tak ich oklamali softvérom (známa aféra Dieselpgate [5]).

Človek s elementárnou mierou súdnosti si rýchlo všimne, že všetky podobné vynútené (povinné) EKO záležitosti sú veľmi vzdialené skutočnej ekológii. Len ju predstierajú v záujme toho, aby ekonomiky mohli rásť, viac vyrábať a zarábať. Ľuďom sa nanúti nový „ekologický“ spôsob výroby elektriny z vodíka, ktorý zaplatia svojimi daňami. Súkromné spoločnosti postavajú za peniaze ľudí fabriky na výrobu vodíka v Afrike a prepravnú sieť do EÚ, kde zas súkromné spoločnosti vyrobajú elektrickú energiu z vodíka a následne ju distribuujú medzi ľudí, ktorým túto elektrinu predávajú. Od začiatku po koniec všetko platia ľudia, povinne vyššími daňami za zelenú energiu a súkromné spoločnosti zarábajú. A kde je ekológia? Ešte sme stále takí naivní? Môžeme prijať aj tie najprísnejšie limity a klimatické dohody, no k ničomu to nepovedie, pretože všetky tieto nanútené príkazy sledujú jeden jediný cieľ: zisk a udržanie vysokého konzumu ekologickejšími spôsobmi. Ak sedem miliárd

ľudí bude dochádzať do zamestnania elektromobilmi, či ak sedem miliárd ľudí bude dovážať potraviny z opačnej strany zeme placheticami, nemôže to dopadnúť inak ako vyhubením ľudstva, a to z jednoduchého dôvodu. Dochádzanie do zamestnania a dovážanie potravín proste nie sú pre človeka prirodzené = nie sú ekologické presne tak, ako nie je lastovičkám prirodzené stavať hangáre na chov múch pre zimné obdobie.

Ako vo vnútri, tak na povrchu

Vonkajší, fyzický prejav života ľudstva je zrkadlom vnútorného, duševného života ľudí. Čistoty ich myšlienok, úmyslov, zámerov. Umývame si zuby, staráme sa o účes, nechty, umývame a udržiavame v čistote naše telo. Venujeme však rovnakú pozornosť, čistotu a hygienu aj našmu vnútru? Kolí z nás si dajú novoročné predsavzatia, že začnú cvičiť, prestanú fajčiť, viac budú zarábať, našetria si na lepšie auto? A kolí z nás si povedia, že chcú byť v novom roku viac láskaví, že chcú urovnať všetky spory a krivdy, že budú viac rozdávať a pomáhať, že sa nebudú toľko hnevať a toľko nadávať? Ako dolu, tak aj hore. Ako vo vnútri, tak aj na povrchu. Nikdy nemôžeme zmeniť ekologickú situáciu v planetárnom rozsahu riešeniami na fyzickej úrovni, ak im nebude predchádzať zmena vnútorného, duševného rozpoloženia ľudí. Vieme však, čo potrebujeme? Žijeme podľa svojich prirodzených potrieb? Žijeme podľa toho, čo nás skutočne baví, čo nás naplňa, kvôli čomu sme sa tu zrodili? Odpoveď nájdeme veľmi rýchlo.

Náš byt či dom a ich vzťah k planéte Zem sú zrkadlom nášho „vnútra“ a vzťahu k životu. Hľadáme a zveľaďujeme bohatstvo, poklady vo svojom vnútri a žijeme skutočný, svoj, jedinečný život podľa seba, alebo hľadáme, zveľaďujeme bohatstvo vôkol nás, budujeme paláce, vlastníme mnoho vecí a žijeme život „v spánku“, ktorý nám nalinkovala spoločnosť?

Ľudstvo má dostatok autorít, nemá však dostatok citlivých, láskavých a šťastných ľudí. V koncentračných táboroch sme videli inžinierov a vedcov, ktorí vymysleli stavby s domyselnými zariadeniami na zabíjanie ľudí (plynové komory). Videli sme promováných, šikovných, skúsených doktorov zabíjajúcich ľudí po desiatkach. Akékoľvek poznanie, veda či výdobytky techniky neprinesú nič viac než utrpenie, ak ich nebudú využívať láskaví a šťastní ľudia.

Pre ľudí so zníženou schopnosťou čítania a vnímania v širších súvislostiach to bude znieť neodborne a nevedecky, no ak sa každý z nás nezačne učiť láske, nič podstatné sa vo svete nezmení. Ak nebudeme liečiť naše zranené, ustráchané, duchovné telá plné „krívd“, domnienok, ilúzií a fóbii, nič sa nezmení. Budeme hrať naše roly, predstierať šťastný a spokojný život, ekológiu a udržateľnosť. Ak nebudeme láskyplní, nebudeme žiť svoj láskavý individuálny život, budeme len krčovitá a ustráchaná bojovať a hrabať čo najviac pre seba.

Tak ako lastovička nepociťuje depresiu pri opustení svojho hniezda pred odletom do teplých krajín, tak aj „šťastný človek = človek konajúci bez strachu = naplňajúci svoje poslanie“ prepúšťa čokoľvek, čo už nepotrebuje. Spokojný, usmiaty, šťastný človek poľahky, bez traumy či depresie vymení svoj dom za menší byt hneď potom, ako od neho odídu deti, pretože už vôbec nepotrebuje mať toľko priestoru.

Vďaka zveľaďovaniu a práci na svojich vnútorných pokladoch budú pribúdať spokojní, usmiaty a šťastní ľudia bývajúcí v maringotkách, karavanoch, neprerobených, avšak plnohodnotne využitých starých bytoch a domoch. Úplne rovnako však nájdeme spokojných, usmiatych a šťastných ľudí bývajúcich v luxusných vilách alebo kaštieloch, pričom všetkých spája jediná vec – robia to, čo ich baví a ich bývanie nie je ich prioritou (nepodriaďujú mu svoj život). Prioritou je zámer ich zrodienia. Cestovateľ nepociťuje depresiu, že nevlastní žiaden dom, nepociťuje strach, že sa nemá kam vrátiť zo svojej cesty, pretože cíti, že celá planéta je jeho domom, jeho domom. Preto sa na každom mieste planéty správa tak, akoby bol doma – vo svojej obývačke či spálni. Na každom mieste planéty udržiava čistotu, akú by mal vo svojej spálni.

Každý človek realizujúci svoj zámer zrodienia – či už vedome alebo aj nevedome – cíti, že sa zrodil kvôli tomu, aby obohatil celok, takže jeho prácu celok potrebuje, preto je jeho obživa zaručená automaticky. Takito ľudia sa tešia zo života a pracujú či robia to, čo ich baví, TVORIA svoj život do svojich posledných dní.

► „Počul som, že mám 85 rokov. Zabudol som na to. Nemôžem na to myslieť, pretože mám kopy iných vecí na práci. Nemám čas na umieranie.“

Ingvar Kamprad

Na opačnej strane máme ľudí, ktorí ani presne nevedia, čo ich baví a nepoznajú svoje miesto na Zemi. NETVORIA svoj život, svoj osud, nežijú podľa svojej prirodzenosti, preto nie je možné, aby boli šťastní.

Foto: iStock.com

Zdroje a literatúra

1. Milton Leitenberg: Deaths in Wars and Conflicts in the 20th Century, 2003.
2. Živočíchy miznú z planéty vinou človeka: za 500 rokov sme vyhubili 762 druhov <https://zivot.pluska.sk>.
3. Petra Sušaninová: Týchto 10+ zaujímavostí o živote Vincenta van Gogha by ste mali vedieť predtým, než si pozriete film S láskou Vincent, 18. januára 2018 <https://www.interez.sk/blog/s-laskou-vincent/>.
4. Jaroslav Dušek - co chceme zachraňovať? 21. 4. 2021, <https://www.youtube.com/watch?v=nh5I0h1EzOQ>.
5. Dieselpgate, práce publikované na internete, 26. 5. 2021, <https://cs.wikipedia.org/wiki/Dieselpgate>.